

Maternitat

Carmina Folch

PRIMER TRIMESTRE

Hi ets, però no en tinc cap evidència.
M'esgotes, em mareges,
em sacseges l'ànima i el cos.
Malgrat tot, voldria ser feliç de tenir-te
amb mi.

SEGON TRIMESTRE

Cribatge d'alt risc

Arribaves fa tres mesos
amb l'etiqueta d'alt risc.
Risc de què? Preguntem ara.
Ningú no ho sap, enlloc no ho diu.

I em fa por aquesta incertesa,
el silenci és massa dens.
No és el dolor que m'espanta,
sinó el buit, el desconcert

el sentir-te cada dia
una mica més distant,
el sentir-vos, dins i fora,
cada dia més estranys.

Maternitat

És en mi que et reconec,
en mi lleigeixo l'empremta
que escrius en la meva pell.
Creixem amb la teva empenta.

Què ens ha de dir aquesta gent
que no sapiguem nosaltres?
Sé que seràs el més bell,
també ho endevina el pare.

Avui començo a sentir
que només tu pots parlar-me.
Sabré com passes la nit
si al matí aprenc a escoltar-te.

Aprendré, a mig camí
del només nostre viatge,
a interpretar, descobrir,
en el meu cos les paraules.

TERCER TRIMESTRE

L'Estiu

Si deixés de ser persona
m'agradaria ser estiu.

Si pogués escollir l'hora
tindria ara el meu fill.

Fa una calor que enamora,
al pati vessa la llum
només tacada per l'ombra
del gessamí que aquest juny
tenyirà cada silenci
de les campanes al vespre.
Quan el dragó reconegui
el repicar damunt l'heura,
l'aigua de la regadora,
que fa intenses les olors,
esquitxarà la rajola.
Davallarà la calor...
Tan breu, tan bell, va ser l'instant
que gairebé costa recordar-lo.
Tan xic, tan bell, el nostre infant
que ens fa estremir mirar-lo.

Nou mesos d'advent. Tres trimestres d'una intensa expectació que genera emocions molt diverses, torbadores i, sovint, contradictòries. El primer és molt breu: comença abans que en tinguis consciència i acaba sense que ni el malestar físic ni la inequívoca imatge en blanc i negre de les ecografies aconseguixin fer-te creure del tot que esperes un fill. Aleshores, l'única veritat que coneixes és la que et pot oferir la ciència i la ciència ens va dir que el nostre fill havia de ser, molt probablement (la ciència sempre recolza les seves veritats en probabilitats numèriques), un nen o una nena amb la síndrome de Down. No ens va dir res més.

Vaig rebre el segon trimestre del meu embaràs en silenci, un silenci profund que semblava distanciar-me de tothom, també del fill que tot just havia començat a estimar. Però el silenci em va permetre sentir per primera vegada en Jaume. Des de mi i només per a mi, en Jaume parlava i el que em deia era molt més important que el que ningú altre pogués dir. No ens calien intèrprets. Aquesta relació, aquestes primeres converses, són excloents, són tan íntimes i intenses que no admeten cap altre interlocutor.

Va arribar l'estiu, esplèndid, i vam decidir, amb encert, refugiar-nos en un racó de l'Alt Empordà. En una caleta que gairebé omplíem amb la meva panxa, vam trobar el temps que necessitàvem per començar a conèixer en Jaume. S'endormiscava amb l'escalfor del sol i despertava sobtadament en sentir el contacte amb l'aigua freda o la remor dels motors de les barques.

Molts vespres assajàvem maneres de fer aturar el seu singlot i ens embrancàvem en llargues tertúlies a tres bandes que vam continuar al pati de casa quan els incendis de la Serralada de Colera ens van forçar a tornar un tant precipitadament.

En Jaume va néixer embolcallat per la calor del mes d'agost. Des d'aleshores se m'ha fet molt difícil escriure sobre nosaltres. Després d'aprendre a escoltar-lo m'ha calgut aprendre a compartir-lo. Ja no és en mi sinó amb mi, però s'aferra al meu pit potser per superar l'abisme que ens separa des del part. Com que no he sabut escriure, he llegit molt i m'he descobert en les paraules de Maria Mercè Marçal, en els poemes en què explica la seva maternitat.

... jo contemplava aquell bocí de mi
esdevingut, ja per sempre, estranger,
i alhora imprès per sempre, a cor i a sang,
en el desig cicatritzat, i en l'ombra.¹

En Jaume, "l'estranger", ja em mira i somriu. Aquest somriure ens permet estar junts en la distància, una distància que, tímidament (i amb recança) ha d'anar creixent perquè el nostre lligam esdeingui flexible i alhora conscient, com la branca que es pot vinclar, com el vímet que es pot trenar...

¹ Marçal, Maria Mercè (1995). La germana, l'estrangera. Barcelona: Edicions 62. Els llibres de l'Escorpí/Poesia.